

говори Іаковъ, Перворожденный твой Исавъ; что самъ ты сготвилъ ястіе, како що си ми заповѣдалъ; ѡждь, и благослови мѧ! Како може да быде това? рече Ісаакъ; дойди близъ да видимъ, да ли си ты Сынъ мой Исавъ. Іаковъ пристъпи, а Ісаакъ го оѡсѡза (опипа), и рече: Гласъ, воистинъ, ми сѧ стрѣва Іаковлевъ; но рѣки сѧ Исавовы. Не познаваючи го прочее, и вмѣсто Исавѧ мыслаши, благослови го. Якоже що Іаковъ отъ обиталища излезе, но что и Исавъ съ сготвеннымъ лѡвомъ, приближисѧ предъ Отца, и рече: Стани, Отче мой, что самъ ты сготвилъ ястіе по воли твоей. Почуденъ Старецъ го пыта: Кой си ты? Исавъ отговори: Язъ самъ Исавъ, Перворожденный твой.— Тако Іаковлево прелщеніе и ѡбмана сѧ откры. Исавъ начна да плаче и ужасно да злослови. О великаго Прелестника! вишна ѡнъ; два пѣти почти мѧ прелсти! Первомъ ми измами Первенство, а нынѣ украдна и Отческое благословеніе!— Отъ великаго сожаленіѧ, гнѣва и ярости намысли да убіе Іакова.

Вто пакъ видите и тѣва дрѣга два велика порока. Іаковъ е кылъ потайно лѡкавъ; а Исавъ е любилъ явно насиліе. И отъ сихъ такожде пороковъ весьма доврѣ пазитесѧ Любезна Чѧда моѧ!